

Ezt az oldalt gépi fordítással [\[Link\]](#) fordították le. A gépi fordításokban előfordulhatnak az egyértelműséget és a pontosságot potenciálisan csökkentő hibák; az ombudsman nem vállal felelősséget az esetleges eltérésekért. A legmegbízhatóbb és jogilag korrekt tájékoztatásért olvassa el a fenti linken található, angol nyelvű forrásverziót. Bővebb információért tekintse meg nyelvi és fordítási politikánkat [\[Link\]](#).

Az európai ombudsman határozata az Európai Bizottsággal szemben benyújtott 2365/2009/(MAM)KM panasz kivizsgálásának lezárásáról

Határozat

Ügy 2365/2009/(MAM)KM - **Vizsgálat megindítása** 16/10/2009 - **Ajánlás** 06/12/2011 -

Határozat 17/12/2012

A panaszos, az Európai Bizottság volt tisztviselője három levelet nyújtott be közzétételre az Intracommról, a Bizottság intranetjéről szóló vitafórumon. E levelek közül az első olyan sajtócikkekből származó idézetek gyűjteménye volt, amelyek arról számoltak be, hogy a Bizottság egyik tisztviselője találkozott, és bizalmas információkat szolgáltatott azoknak az újságíróknak, akik kínai vállalkozások képviselőiként jelentkeztek. A második az ügy kapcsán írt másik sajtócikkre vonatkozott, amely megemlítette, hogy a német kormány a Bizottság magas rangú német tisztviselőinek értékelésére szolgáló rendszert vezetett be. A harmadik levél kifogásolta, hogy a Bizottság nem minden sajtóközleménye volt elérhető a RAPID adatbázisában. A panaszos azt is kérte a Bizottságtól, hogy vizsgálja meg a német értékelési rendszert, és biztosítsa, hogy a RAPID adatbázisban minden sajtóközlemény elérhető legyen az interneten.

A Bizottság elutasította a kérelmeket, és azzal érvelt, hogy nem teheti közzé a leveleket belső fórumán, mivel olyan vádak tartalmazott, amelyek aláásnák az ártatlanság vélelmének védelmét. A panaszos ezért az európai ombudsmanhoz fordult, aki vizsgálatot indított.

Véleménye szerint a Bizottság fenntartotta azon álláspontját, hogy nem teheti közzé a leveleket. Azzal érvelt továbbá, hogy mivel valamennyi tisztviselőjét maga jelölte ki, nincs ok az *állítólágos német értékelési rendszer* kivizsgálására. Azt is kifejtette, hogy a panaszos által említett sajtóközleményeket nem vezették be automatikusan a RAPID adatbázisba, de vállalta, hogy ezt manuálisan végzi. Észrevételeiben a panaszos fenntartotta panaszát.

Az ombudsman megjegyezte, hogy a Bizottság szerkesztési politikája kimondja, hogy a leveleket teljes egészében közzéteszik az intranetjében, kivéve, ha azok vádaskodnak,

vádaskodnak, vagy más módon sérthetik az intézmény érdekeit. Mivel úgy tűnik, hogy a panaszos – még abban az esetben sem, ha sajtócikkekre és a Bizottság saját sajtóközleményére hivatkozott – úgy gondolta vagy szerette volna olvasóit, hogy azt higgyék, hogy az érintett személy valóban bűnös, és nem tette a saját sajtócikkeiben szereplő vádakát, az ombudsman arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a levelek megsértették a szerkesztési politikáját. Az ombudsman továbbá úgy ítélte meg, hogy mivel egy nemzeti értékelési rendszer alááshatja a Bizottság személyzetének lojalitását, vizsgálatra van szüksége. Végül megállapította, hogy valójában nem minden sajtóközlemény volt elérhető a RAPID adatbázisban. Ezért azt ajánlotta a Bizottságnak, hogy tegye közzé a szóban forgó leveleket, vizsgálja ki a német kormány által állítólagosan bevezetett „*értékelési rendszert*”, és biztosítsa, hogy valamennyi sajtóközleménye elérhető legyen az interneten.

Válaszában a Bizottság fenntartotta azon álláspontját, hogy meg kell védenie az ártatlanság vélelmét, és nem tudta közzétenni az első levelet. Ugyanakkor bejelentette, hogy kompromisszumos megoldásként közzéteszi a második és a harmadik levelet, miközben törli az ügyre és az érintett tisztviselőre vonatkozó valamennyi hivatkozást. Megerősítette továbbá, hogy a panaszos által említett sajtóközlemények már elérhetők az interneten, és hogy „*fokozza erőfeszítéseit*” annak biztosítása érdekében, hogy minden jövőbeli sajtóközlemény elérhető legyen.

Az ombudsman arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság nem követte ajánlástervezetét az összes levél teljes közzétételével és a magas rangú német tisztviselők állítólagos értékelési rendszerének vizsgálatával kapcsolatban. Ezért két kritikai megjegyzést tett. Ami az online sajtóközlemények elérhetőségét illeti, örömmel jegyezte meg, hogy a Bizottság e tekintetben fokozta erőfeszítéseit. Ezért úgy ítélte meg, hogy e tekintetben nem indokolt további vizsgálatokat végezni, és lezárta az ügyet.

A panasz hátteréről

1. A panaszos az Európai Bizottság korábbi tisztviselője. 2009. február 2-án, amikor még a Bizottságnál dolgozott, „@europa.de” címmel levelet küldött közzétételre az Intracomról, a Bizottság intranetjéről szóló vitafórumon. A levél egy Sunday Times cikkre vonatkozott, amely szerint a Bizottság egy magas rangú tisztviselője találkozott olyan újságírókkal, akik egy kínai vállalkozás képviselőiként képviselték magukat, és tájékoztatást nyújtott számukra a folyamatban lévő dömpingellenes eljárásokról [1]. A panaszos észrevételeit tartalmazó levelet nem tették közzé. A panaszosnak nem adtak magyarázatot. 2009. február 4-én a panaszos benyújtotta a levél felülvizsgált változatát, amely ebben a szakaszban csak több újságcikk idézetét tartalmazta. A levelet ismét nem tették közzé, és a panaszos nem kapott magyarázatot.

2. 2009. február 9-én a panaszos levelet küldött az érintett vitafórumért felelős személynek (a továbbiakban: a szerkesztő), amelyben felkérte, hogy legalább a 2009. február 4-i kiadásban tegye közzé levelét, vagy fejtse ki, hogy miért nem tették közzé a levelet. 2009. február 25-én kapott választ, amelyben az akkori Igazgatási Főigazgatóság kommunikációs és

információkezelési osztályának vezetője kifejtette, hogy az Intracomm vitafórumán a levelek közzétételére vonatkozó szerkesztői politika a következő:

„A leveleket teljes egészében közzéteszik az intranetes oldalon, kivéve, ha a Belső Kommunikációs Osztály vezetője vagy a Bizottság en Direct főszerkesztője a felügyelete alatt eljárva:

- libelláló vagy potenciálisan libelláló;
- megnevezett vagy könnyen azonosítható személyek sértegetése vagy vádaskodása;
- ellenkező esetben valószínűsíthetően sértené az intézmény érdekeit, vagy megsértené az általános tisztességi normákat.”

3. Az osztályvezető azt is jelezte, hogy a panaszos levele számos észrevételt tett egy megnevezett kollégával kapcsolatban „egy folyamatban lévő belső OLAF-vizsgálat tárgyát képező ügyben”. A Bizottság az ártatlanság véelme miatt köteles volt megvédeni ezt a tisztviselőt az intranetről folytatott nyilvános vitától. Hozzátette: "[a]znak semmi köze a cenzúrához, ahogy azt tudnia kellene. A szólásszabadság nem jelenti mások közzétételi kötelezettségét.”

4. 2009. március 10-én és 23-án a panaszos újabb levelet küldött „Made in Germany” címmel. Ebben a levélben kiemelte a Spiegel, egy német hírmagazin által kiadott cikket, amely szerint a német kormány olyan rendszert működtet, amely értékeli a német állampolgárságú vezető tisztviselőket a nemzetközi szervezetekben, beleértve az EU-t is, annak megállapítása érdekében, hogy alkalmasak-e magasabb feladatokra a nemzetközi szintén [2] . Ezt a levelet sem tették közzé, és ismét nem adtak magyarázatot.

5. 2009. április 2-án a panaszos „Rapid, de pontatlan” címmel további levelet küldött, amelyben azt állította, hogy a Bizottság bizonyos kényelmetlen sajtóközleményeket rejteget, és jelezte, hogy számos sajtóközlemény, köztük a Sunday Times cikkéhez kapcsolódó sajtóközlemények nem találhatók a Bizottság sajtóközleményeinek adatbázisában (a továbbiakban: RAPID-adatbázis). Ezt a levelet szintén nem tették közzé, és a panaszos nem kapott tájékoztatást az elutasítás okairól.

6. 2009. április 14-én a panaszos ezért magyarázatot kért a szerkesztőtől. A szerkesztő 2009. április 21-én azt válaszolta, hogy a Bizottság általában „ellentétben áll a sajtócikkeknek a kollégákkal szembeni vádjával vagy használatával”. Amint azt az oldalon található szabályok és ajánlások megmutatták, a megfelelő vitafórumnak a kollégák közötti pozitív interakció helyének kellett lennie, nem pedig a vádaskodás helyének.

7. 2009. április 27-én a panaszos az Európai Unió tisztviselőire vonatkozó személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be, amelyben kérte a fent említett levelek közzétételének mellőzéséről szóló határozatok megsemmisítését. Első levelével kapcsolatban („@europa.de”) azzal érvelt, hogy bár a Bizottság csak akkor utasíthatja el a leveleket, ha azok megsértik a szerkesztési politikát, nem fejtette ki, hogy levele hogyan tartozhat ebbe a kategóriába. A panaszos előadta, hogy levele nem sértegető, és nem tett vádaskodást, hanem nyilvánosan elérhető forrásokból összegyűjtött egy sor idézetet.

Mindenesetre a szerkesztői politikának tiszteletben kellett tartania azt a tényt, hogy a szólásszabadságot a személyzeti szabályzat tiszteletben tartja. E tekintetben utalt arra a tényre, hogy egy belga bíróság elutasította a Bizottság tisztviselőjének leveleiben említett azon kérelmét, hogy megakadályozza, hogy egy nem kormányzati szervezet megemlítsen nevét egy olyan díj keretében, amely az uniós intézmények körüli lobbitevékenységeket kívánja kiemelni.

8. A panaszos kifogásolta továbbá a szerkesztő által az Intracomm-on közzétett egyéb levelei („Made in Germany” és „Rapid, de pontatlan”) indokolását is. Azzal érvelt, hogy ezek a levelek nem tartalmaznak semmilyen innuendót vagy vádat a kollégák ellen. A *Spiegel* -cikkből származó idézeteit tudomása szerint a német kormány nem kérdőjelezte meg, és a „Rapid, de pontatlan” szócikkben valójában a Bizottság sajtóközleményéből idézett. Ezért nem volt alapja a Bizottság azon állításának, hogy a levelek „a kollégákkal szembeni innuendót vagy vádakat” tartalmaztak.

9. A „Made in Germany” című levelében felvetett kérdésekkel kapcsolatban a panaszos továbbá arra kérte a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, hogy a német kormány által a legmagasabb rangú német tisztviselőkre vonatkozóan végzett értékelés mennyiben ássa alá pártatlanságukat. Arra is kérte a Bizottságot, hogy indítson keresetet Németországgal szemben ezen értékelési folyamat végrehajtása miatt, amely szerinte aláássa az európai közszolgálat alapelveit, és biztosítsa, hogy minden sajtóközlemény mindig elérhető legyen a RAPID adatbázisban.

10. 2009. május 27-én a Bizottság mint elfogadhatatlant elutasította a 90. cikk (2) bekezdése szerinti kifogást, mivel a felvetett kérdések egyike sem minősült olyan aktusnak, amelyet ilyen panasz vitathatna.

11. A panaszos ezért 2009. szeptember 17-én panaszával kapcsolatban az európai ombudsmanhoz fordult.

A vizsgálat tárgya

12. A panaszos a következő állításokat és állításokat nyújtotta be:

Állítások:

1. A Bizottság tévesen tagadta meg a panaszos által az Intracomm-ról írt három cikk közzétételét. Nem indokolta meg a cikkek elutasítását.

2. A Bizottság tévesen tagadta meg annak vizsgálatát, hogy pártatlanságuk miatt veszélybe sodorták-e a német vezető tisztviselőket az a tény, hogy Németország a nemzetközi intézmények legmagasabb rangú német tisztviselőinek értékelési rendszerét működtette.

3. A Bizottság tévesen tagadta meg, hogy bírósági eljárást indítson Németországgal szemben az európai közszolgálat alapelveinek ilyen értékelési rendszer működtetése révén történő

aláírása miatt.

4. A Bizottság tévesen nem biztosította, hogy az összes sajtóközlemény mindenkor elérhető legyen a RAPID adatbázisban.

Követelések:

1. A Bizottságnak közzé kell tennie a panaszos által benyújtott leveleket az Intracomm-on.
2. A Bizottságnak meg kell vizsgálnia, hogy a német értékelési rendszer pártatlanságuk tekintetében veszélyezteti-e a német bizottsági tisztviselőket.
3. A Bizottságnak eljárást kell indítania Németország ellen az európai közszolgálat alapelveinek egy ilyen értékelési rendszer működtetése révén történő aláírása miatt.
4. A Bizottságnak gondoskodnia kell arról, hogy az összes sajtóközlemény mindenkor elérhető legyen a RAPID adatbázisban.

A vizsgálat

13. 2009. október 16-án az ombudsman vizsgálatot indított, és felkérte a Bizottságot, hogy nyilvánítson véleményt a panaszról.

14. A Bizottság 2010. március 3-án benyújtotta véleményét. E vélemény megvizsgálását követően az ombudsman arra a következtetésre jutott, hogy az ügy kezeléséhez további információkra van szüksége. 2010. március 9-én ezért felkérte a Bizottságot, hogy adja meg ezeket az információkat.

15. 2010. május 17-én a Bizottság megküldte válaszát, amelyet a panaszosnak az észrevételek benyújtására való felhívással továbbított. A panaszosnak a válasza és a Bizottság véleményére vonatkozó észrevételei 2010. május 25-én érkeztek be.

16. 2010. december 15-én az ombudsman további tájékoztatást kért a Bizottságtól. A Bizottság 2011. február 8-án küldte meg válaszát, amelyet az ombudsman továbbított a panaszosnak, és felkérte észrevételeit. A panaszos észrevételei 2011. február 24-én érkeztek be. Ezekben az észrevételekben a panaszos lényegében fenntartotta panaszát, és nem vetett fel új kérdéseket.

17. 2011. december 6-án az ombudsman ajánlástervezetet készített. A Bizottság 2012. április 25-én nyújtotta be részletes véleményét az ajánlástervezetről. 2012. május 8-án az ombudsman észrevételei megtételére való felkéréssel továbbította azt a panaszosnak. A panaszos 2012. május 24-én nyújtotta be észrevételeit.

Az ombudsman elemzése és következtetései

Előzetes megjegyzések

18. Az ombudsman ajánlástervezetére vonatkozó részletes bizottsági véleményre vonatkozó észrevételeiben a panaszos kijelentette, hogy véleménye szerint a Bizottság szándékosan késleltette az ombudsmannak adott válaszait, még akkor is, ha ezek a válaszok mindig nagyon rövidkeek voltak. A panaszos ezért felkérte az ombudsmant, hogy készítsen különjelentést a Parlamentnek annak érdekében, hogy bírálja a Bizottságot.

19. E tekintetben, noha a vizsgálat megindítását követő levélváltásból (lásd a fenti 13–17. pontot) kitűnik, hogy a Bizottságnak az ombudsman információkéréseire adott válaszai valóban késedelmet szenvedtek, semmi sem utal arra, hogy a szóban forgó késedelmek valóban szándékosak lennének. Az ombudsman ezért úgy véli, hogy ezek a késedelmek elvi kérdést vetnek fel. Ilyen körülmények között nincs szükség külön jelentésre.

A. Az állítás, hogy a Bizottság tévesen tagadta meg a panaszos által az Intracomról írt három cikk közzétételét, és nem indokolta meg döntését és a kapcsolódó állítást

Az ombudsmanhoz benyújtott érvek

20. A panaszos azzal érvelt, hogy a Bizottság csak akkor utasíthatja el a leveleket, ha azok megsértik a szerkesztési politikát. A panaszos véleménye szerint azonban egyik levele sem sértette meg a Bizottság szerkesztői politikáját, mivel ezek főként nyilvánosan elérhető újságcikkek idézeteiből álltak. Valójában a sajtónak a „Made in Germany” című levelében szereplő idézete, amelyet a Bizottság azért utasított el, mert „*a sajtóból származó cikkek többszörözését kollégák ellen innuendoval vagy innuendo használatával el kell kerülni*”, még innuendo-t vagy vádat sem tartalmazott. A „Rapid, de pontatlan” című levél nem a sajtóból, hanem a Bizottság sajtóközleményéből idézett. Mindenesetre a panaszos úgy vélte, hogy a szólásszabadság fontosabb, mint az ártatlanság vétele, és megjegyezte, hogy a Bizottság azáltal, hogy leveleit nem tette közzé, megsértette a fent említett jogot, amelyet a személyzeti szabályzat 17a. cikke is tükröz.

21. Véleményében a Bizottság a panaszos 90. cikk (2) bekezdése szerinti panaszával kapcsolatos határozatára hivatkozott, amely elfogadhatatlanként elutasította a panaszt. Megismételte továbbá a 2009. február 25-i és április 21-i levelében kifejtett érvelését.

22. Az ombudsmannak a vonatkozó állítás és állítás érdemére vonatkozó véleménykérésére adott válaszában a Bizottság megjegyezte, hogy a tisztviselőknek nincs joguk leveleik közzétételére. A honlapon közzétett szerkesztői politika e tekintetben teljesen egyértelmű volt, ezért a személyzet tagjaitól elvárható, hogy megértsék a közzététel korlátait. A jelen ügyben elfogadhatatlan lett volna, ha a Bizottság közzétesz minden olyan levelet, amely befolyásolhatja

a vizsgált alkalmazott ártatlanságának véelmét. A Bizottság hangsúlyozta, hogy ezt a panaszossal folytatott kommunikációjában nagyon egyértelművé tette.

23. E válasz elemzését követően az ombudsman arra kérte a Bizottságot, hogy erősítse meg, hogy elfogadhatatlan lett volna, ha megengedte volna egy olyan levél közzétételét, amely befolyásolná a személyzet valamely tagjának ártatlanságának véelmét, és utalt a dokumentum szerkesztői politikáját meghatározó harmadik pontra (az intézmény érdekeit valószínűsíthetően sértő levelek). A Bizottság megerősítette, hogy ez a helyzet, és megjegyezte, hogy a második pont (megnevezett vagy könnyen azonosítható személyekkel szembeni sértőnek vagy vádaskodásnak minősülő levelek) szintén releváns. Ennek oka az volt, hogy a panaszos levelei egy „megnevezett vagy könnyen azonosítható személyt” említettek, akit a Bizottság Nyomozó és Fegyelmi Hivatala (a továbbiakban: IDOC) folyamatban lévő vizsgálatnak vetett alá. A Bizottságnak a Szerződések őreként mindenkor fenn kellett tartania az ártatlanság véelmét, amely a jogállamiság egyik alapelve.

24. A „@europa.de” című levél kapcsán az ombudsman feltette a kérdést, hogy a Bizottság mérlegelheti-e a vitafórumon való közzétételét, szem előtt tartva, hogy a levél tárgyát a Közzétételi Törvényszék két nyilvánosan hozzáférhető ítéletében vitatták meg, és hogy a Bizottság szóban forgó tisztviselője elismerte a „*kínai üzletemberek*” találkozóját, és tájékoztatta őket a folyamatban lévő dömpingellenes eljárásokról. A Bizottság azt válaszolta, hogy az ártatlanság véelmének védelmére vonatkozó kötelezettsége akkor is releváns, ha a szóban forgó ügyet a sajtó érintette. Hozzátette, hogy semmi esetre sem szándékozik elfogadni a személyzet egyes tagjainak magatartásáról, jellegéről vagy érdemeiről az intranetjén folytatott vitákat.

25. Ami a „Made in Germany” és a „Rapid, de pontatlan” című leveleket illeti, az ombudsman megjegyezte, hogy azok a Spiegel-cikkre vonatkoznak, amely a Bizottság vezető tisztviselőinek német minősítési rendszeréről szól, valamint a Bizottság sajtóközleményeinek elérhetőségéről. Ezért arra kérte a Bizottságot, hogy fejtse ki, hogy e levelek közzététele hogyan befolyásolhatják „az egyes alkalmazottak ártatlanságának véelmét”, és hogy ezeket a leveleket hogyan lehet „megbízottnak vagy a kollégákkal szembeni innuendo-nak” tekinteni. Az ombudsman további információkérésére adott válaszában, amely más kérdéseket is érintett, a Bizottság nem foglalkozott ezekkel a kérdésekkel.

26. Észrevételeiben a panaszos fenntartotta panaszát, és elutasította a Bizottság azon érvét, amely szerint a tisztviselőknek nem volt joguk arra, hogy leveleiket közzétegyék a vitafórumon. A szerkesztői szabályzat kimondja, hogy „a levelek teljes egészében közzétételre kerülnek, kivéve, ha a kivételek bármelyike fennáll”. E tekintetben a Bizottság még mindig nem fejtette ki azon álláspontját, amely szerint levelei sértőnek vagy gyalázatosak, illetve vádak emeltek neves vagy könnyen azonosítható személyek ellen.

27. A „@europa.de” című levelében csupán nyilvánosan elérhető forrásokból idézett. A „made in Germany” nem is érintette a megnevezett személyeket, és nem is említette a Bizottság tisztviselőjét, akinek ártatlanságának véelmét a Bizottságnak meg kell védenie. Ehelyett a német állam által működtetett minősítési rendszerre vonatkozott. Valójában mindkét levélben

„Rapid, de pontatlan” és „@europa.de” címet viselő levélben hivatkozott a Bizottság által közzétett sajtóközleményre, éppen arra a sajtóközleményre, amelyet a Közszerkesztési Törvényszék nem tekintett úgy, hogy sérti az ártatlanság vélelmét. Ez abszurdná tette, hogy a Bizottság ezen elvre hivatkozva megtagadta e levél közzétételét. Továbbá levelei olyan tényeket mutattak be, amelyek továbbra is relevánsak, függetlenül attól, hogy a szóban forgó tisztviselőt bűnösnek találták-e vagy sem, és nem adták elő „*az előzetes elképzelést, hogy a vádlott elkövette a vád alá helyezett bűncselekményt*” [3].

28. Az a tény, hogy egy magánszemélyt megnevezett vagy könnyen azonosíthatóvá tett levél nem volt elegendő ahhoz, hogy ne tegyék közzé. A szerkesztési politika inkább azt követelte meg a Bizottságtól, hogy bizonyítsa, hogy a levél sértetést vagy vádat tartalmaz e személlyel szemben. Úgy tűnik tehát, hogy a Bizottság túl tágra értelmezte szerkesztői politikáját. Véleménye szerint szisztematikus cenzúra-politikát jelentett be, amikor kijelentette, hogy „*nem áll szándékában elfogadni az Intraneten az egyes alkalmazottakról, érdemeikről, viselkedésükről, jellegükről stb. folytatott vitákat*”. Úgy tűnik, nem érdekelte, hogy tiszteletben tartja-e saját szerkesztői politikáját, és ezáltal megsértette-e a véleménynyilvánítás szabadságának elvét.

29. A Bizottság azon állításával kapcsolatban, miszerint a „@europa.de” című levél közzététele sértene az érdekeit, a panaszos azzal érvelt, hogy ezeket az érdekeket egyértelműen meg kell határozni. A Bizottság ezzel összefüggésben utalt egy olyan tisztviselő ártatlanságának vélelmére, aki „*a Bizottság Nyomozó és Fegyelmi Hivatala (IDOC) által folyamatban lévő vizsgálat tárgyát képezi*”. Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) azonban lezárta az érintett tisztviselő 2009. január 29-i Sunday Times cikkében leírt magatartásával kapcsolatos vizsgálatát. Ezt követően újabb vizsgálatot indított a Kereskedelmi Főigazgatósággal kapcsolatos állításokkal kapcsolatban, és 2010. február 25-én arról tájékoztatta a panaszost, hogy a Bizottság által az érintett tisztviselővel szemben indított fegyelmi eljárás ezen eljárással kapcsolatban „*eljárásunk eredményétől és ajánlásunktól*” függ. 2010. szeptember 22-én az OLAF arról tájékoztatta a panaszost, hogy ezt a vizsgálatot is lezárták, és az ajánlása az volt, hogy ne hozzanak további intézkedéseket.

30. A panaszos előadta, hogy a „@europa.de” című levele semmi esetre sem sértette meg az ártatlanság vélelmét. Maga a Bizottság idézte a Sunday Times cikkét, amelyre támaszkodott annak érdekében, hogy megindokolja a szóban forgó tisztviselő felfüggesztésére vonatkozó döntését. Az ügyben hozott ítéletében a Közszerkesztési Törvényszék utalt arra a tényre, hogy ez a cikk „*nagyon részletes és számos alkalommal jelentések, idézőjelek, a felperes válaszai a riporterek által feltett kérdésekre*” [4], és hogy a szóban forgó tisztviselő „*a The Sunday Times cikkében szereplő tények egy részét bevallotta*”, különösen azáltal, hogy a dömpingellenes eljárásokra vonatkozó információkat közölte a „*kínai üzletemberekkel*”.

Az ombudsman ajánlástervezethez vezető értékelése

31. Mielőtt megvizsgálta volna a Bizottság álláspontját a panaszos által a vitafórumon való közzététel céljából benyújtott levelek mindegyikével kapcsolatban, az ombudsman helyénvalónak tartotta, hogy néhány előzetes észrevételt tegyen.

32. Először is a Bizottság azzal érvelt, hogy a tisztviselőknek nincs joguk arra, hogy leveleket tegyenek közzé a vitafórumon. Az ombudsman azonban megjegyezte, hogy a Bizottság ezzel összefüggésben szerkesztési politikát határozott meg. E dokumentum szerint a „közzéteendő” betűket kivéve, ha a három kivétel egyike fennáll. Ilyen körülmények között a Bizottság azon döntését, hogy nem teszi közzé a panaszos által benyújtott leveleket, a Bizottság által e tekintetben meghatározott szabályok alapján kellett értékelni; vagyis a szerkesztői politika és az általa alkalmazott elvek.

33. Másodszor, a panaszos nem vitatta a Bizottság által a szerkesztői politikában meghatározott szabályokat. Ehelyett azzal érvelt, hogy ezeket a szabályokat túl tágan értelmezték és alkalmazták. Az ombudsman elemzése ezért arra a kérdésre összpontosított, hogy a panaszos által benyújtott levelek közzétételének mellőzéséről szóló határozatok igazolhatók-e a szerkesztői politika alapján, amelyet maga a Bizottság fogadott el és jelentett be munkatársainak.

34. Harmadszor, amint arra a panaszos helyesen rámutatott, a szerkesztési politika kimondja, hogy a közzétételre benyújtott leveleket teljes egészében közzéteszik a vitafórumon, kivéve, ha az egyik kivétel alkalmazandó. Ezért a közzététel a szabály, és a közzététel elmaradása a kivétel.

35. Negyedszer, igaz, hogy a Bizottság nem volt köteles ilyen általános politikát elfogadni. Ezenkívül megváltoztathatja ezt az általános politikát, mivel – amint arra a Bizottság helyesen rámutatott – a szólásszabadság nem jelenti mások közzétételi kötelezettségét. Mindazonáltal továbbra is fennáll az a tény, hogy a Bizottság elfogadta a fent említett általános politikát, és közölte a személyzetével. Ez a politika csak olyan döntésként értelmezhető, amely az Intracomm-ot olyan fórummá teszi, ahol a tisztviselők szabadon kifejtethetik véleményüket, csak a bejelentett kivételektől függően. Ez tükrözi a véleménynyilvánítás szabadságát, amely az emberi jogok európai egyezményének (a továbbiakban: EJE) 10. cikkében és az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 11. cikkében biztosított alapvető jog. Ez a tisztviselők személyzeti szabályzat által biztosított jogainak egyike (17a. cikk). A Charta 52. cikkének (1) bekezdése szerint az e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlásának bármely korlátozását „törvénynek kell előírnia, és tiszteletben kell tartania e jogok és szabadságok lényeges tartalmát. Az arányosság elvére is figyelemmel, korlátozások csak akkor tehetők meg, ha szükségesek és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekek célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálják.” Az ombudsman véleménye szerint ebből az következik, hogy a Bizottság a szerkesztési politika alkalmazása során nem tudja túlságosan tágan értelmezni az abban előírt kivételeket, ezáltal korlátozva a köztisztviselők azon képességét, hogy szabadon kifejezzék magukat az erre a célra létrehozott fórumon.

36. Ötödször, a Bizottság a jelen ügyben előadta, hogy nem áll szándékában elfogadni a személyzete egyes tagjainak magatartásáról, jellegéről vagy érdemeiről az érintett vitafórumon folytatott vitákat. Az ombudsman megjegyezte, hogy a Bizottság által meghatározott szerkesztési politika nem tartalmaz ilyen kivételt. Ilyen körülmények között a Bizottság jelen

ügyben hozott határozatai csak akkor igazolhatók, ha a szerkesztői politikájában szereplő három kivétel egyike alá tartoznak, és a Bizottság nem tehet az említetteken túlmutató *eseti* kivételeket, mivel ez indokolatlanul korlátozná a véleménynyilvánítás szabadságát.

37. Hatodszor, 2009. április 21-i válaszában a szerkesztő kifejtette, hogy a Bizottság „ellenezte a sajtóból származó cikkek többszörözését kollégákkal szemben”. Ebben az összefüggésben az ombudsman rámutatott, hogy a Bizottság szerkesztési politikájában szereplő második kivétel olyan levelekre vonatkozik, amelyek „megnevezett vagy könnyen azonosítható személyek elleni vádakat” jelentenek. Így egyértelmű volt, hogy a vádat magának a levélnek kell előterjesztenie, és hogy a vonatkozó kivétel nem alkalmazható azokban az esetekben, amikor a levél csupán egy más által felhozott vádról számol be. Az ombudsman szerint azonban az is egyértelmű volt, hogy értelmezési kérdésről van szó, hogy ez a helyzet-e, vagy hogy egy levél, bár pusztán valaki más által felhozott vádról való beszámolásra irányul, valójában egyértelművé teszi, hogy a szerző osztja az e harmadik személy által kifejtett álláspontot, és így az említett vádat a magáévá teszi. Az ombudsman hozzátette, hogy azt is meg kell jegyezni, hogy a harmadik fél által felhozott vádokról szóló levél közzététele továbbra is megtagadható, ha a harmadik kivétel alkalmazandó.

38. Hetedszer, ami e harmadik kivételt illeti, a Bizottság az ártatlanság védelmének védelme szükségességére hivatkozott annak igazolása érdekében, hogy nem tették közzé a panaszos leveleit. Az ombudsman megjegyezte, hogy az EJEB egyértelművé tette, hogy egyensúlyt kell teremteni a véleménynyilvánítás szabadsága és az ártatlanság védelmének védelme között:

„A véleménynyilvánítás szabadsága, amelyet az Egyezmény 10. cikke garantál, magában foglalja az információ fogadásának és közlésének szabadságát. A 6. cikk (2) bekezdése tehát nem akadályozhatja meg a hatóságokat abban, hogy tájékoztassák a nyilvánosságot a folyamatban lévő nyomozásokról, de megköveteli, hogy ezt az ártatlanság védelmének tiszteletben tartásához szükséges mérlegelési jogkörrel és körültekintéssel tegyék meg.” [5]

39. Az ombudsman álláspontja szerint tehát egyértelmű volt, hogy az intézmény helytelenül jár el, ha olyan nyilatkozatokat tesz közzé, amelyek sértik az ártatlanság védelmét. Ilyen körülmények között az ombudsman megalapozottnak tartotta, ha valamely intézmény úgy véli, hogy alkalmazottainak a szolgálatai által működtetett vitafórumon tett nyilatkozatai sérthetik az érdekeit. Mindazonáltal szem előtt kell tartani, hogy a véleménynyilvánítás szabadságához való alapvető jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy ezt a kivételt – mint minden más kivételt – gondosan értelmezzék, hogy az ezen az elven alapuló általános szabályt ne fosztsák meg minden jelentéstől.

40. Végül megjegyezte, hogy különbséget kell tenni a panaszos állításai és állításai között a releváns időpont tekintetében. Ami a Bizottság azon határozatait illeti, hogy megtagadta a panaszos leveleinek közzétételét, egyértelmű volt, hogy az ombudsmannak meg kellett vizsgálnia, hogy e határozatok helyesek voltak-e azok meghozatalakor. Más szóval, az ombudsman vizsgálatának azon tényeken kellett alapulnia, amelyeket a Bizottság ebben a szakaszban tudott vagy tudhatott volna. A panaszos azon állítása azonban, hogy leveleit közzé kell tenni, egy olyan intézkedésre vonatkozott, amelyet a Bizottságnak a panaszos véleménye

szerint most vagy a jövőben kellene megtennie. Ennek az állításnak az értékeléséhez az ombudsmannak ezért figyelembe kellett vennie azokat a fejleményeket is, amelyek azután következtek be, hogy a Bizottság elfogadta az említett levelek közzétételének mellőzéséről szóló határozatait.

41. Miután részletesen elemezte ezeket az általánosabb pontokat, az ombudsman megvizsgálta a Bizottság azon határozatait, amelyek elutasítják a panaszos leveleit e levelek mindegyikével kapcsolatban.

(1) „@europa.de” című levél

42. A Bizottság azzal érvelt, hogy a „@europa.de” levelet nem lehetett közzétenni, mert számos észrevételt tett egy megnevezett vagy könnyen azonosítható kollégával kapcsolatban egy olyan ügyben, amelyet az IDOC vizsgálatnak vetett alá. Előadta, hogy köteles megvédeni az ártatlanság vélelmét, és nem tehet közzé semmit, ami aláásná ezt az elvet. Az ombudsman második további információkérésére adott válaszában kifejtette, hogy e tekintetben a szerkesztői politikában szereplő második és harmadik kivételre is hivatkozik.

43. A panaszos megkérdőjelezte, hogy ez az érv a tények valódi magyarázatán alapul-e. Hozzátette, hogy kétséges, hogy a Bizottság azon tisztviselője, akire a cikkei vonatkoznak, folyamatban van-e az IDOC vizsgálatában. Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy annak eldöntésekor, hogy helyes volt-e a Bizottság azon döntése, hogy megtagadta a vonatkozó levél közzétételét, az ombudsmannak figyelembe kell vennie a határozat meghozatalának időpontjában, azaz 2009 februárjában fennálló helyzetet. Úgy tűnik azonban, hogy a panaszos nem vitatja a Bizottság azon állítását, miszerint a vizsgálat akkor még folyamatban volt.

44. Ezért továbbra is vizsgálni kell a Bizottság azon érvét, amely szerint a levél a szerkesztési politikában felsorolt második és harmadik kivétel hatálya alá is tartozott.

45. Először is emlékeztetni kell arra, hogy a „@europa.de” levélnek két változata van. A panaszos mindkét változatban címével és alcímével vezette be a Sunday Times cikket, és megadta a linket. Ezt követően a Bizottság két nappal a cikk közzététele előtt kiadott sajtóközleményéből idézett. Az így hivatkozott szöveg szerint a Bizottsághoz olyan állításokkal fordultak, amelyek szerint az egyik tisztviselője kapcsolatba lépett az üzletembernek látszó újságírókkal, és a Bizottság kérte az újságtól, hogy bocsássa rendelkezésre a bizonyítékokat annak érdekében, hogy kivizsgálhassa az ügyet. A panaszos levele megjegyezte, hogy az OLAF nem volt biztos abban, hogy valóban meghallgathatja-e a rendelkezésre bocsátott felvételeket, mivel nem volt egyértelmű, hogy a felvétel jogszerű volt-e. Ezt követően egy *Spiegel* -jelentésre hivatkozott, amely egy olyan rendszert ír le, amely a német kormány által működtetett legmagasabb német bizottsági tisztviselőket értékeli. Ehhez a cikkhez is kapcsolódik, amely főként a Sunday Times által feltárt ügyről szól. A panaszos levele a személyzeti szabályzat 11. cikkére hivatkozott (amely szerint a tisztviselőknek pártatlanul és függetlenül kell eljárniuk, és lojálisnak kell lenniük a Bizottsághoz), és felszólította a Bizottságot, hogy vizsgálja ki az ügyet. Arról is beszámolt, hogy az a tisztviselő, aki a Sunday Times üzleti

képviselőként pózoló újságíróival találkozott, megpróbálta megakadályozni, hogy egy nem kormányzati szervezet közvéleményezze nevét egy díjátadó ünnepségen, de a kérdéssel foglalkozó belga bíróság úgy ítélte meg, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága fontosabb ebben az ügyben. Végül megemlítette, hogy az érintett tisztviselő az Európai Bíróság jelenlegi és volt référéndaire- / egyesületének alelnöke volt.

46. Ezenkívül a panaszos levelének eredeti változata tartalmazott néhány „következtetést” és a panaszos észrevételeit az ügygel és azzal kapcsolatban, hogy véleménye szerint a Bizottság nem hajlandó kivizsgálni. Így a *Sunday Times* cikk bevezetőjét követően a panaszos megjegyezte, hogy az ügyben érintett tisztviselő mennyi ideig töltötte be tisztségét, és előadta „első következtetését”, nevezetesen azt, hogy a Bizottság tévedett, amikor megengedte neki, hogy érzékeny pozíciójában maradjon mindaddig, amíg ezt megteszi. Miután beszámolt arról, hogy az OLAF elemezte, hogy joga van-e meghallgatni a felvételeket, arra a következtetésre jutott, hogy nem hajlandó felhasználni a Bizottság által a *Sunday Times*-től kért bizonyítékokat. A panaszos továbbá azt állította, hogy az a tény, hogy a szóban forgó tisztviselő vezető szerepet tölt be egy korábbi référéndaire-i egyesületben, befolyásolná az ügy kimenetelét, amelyet a tisztviselő a Bizottság felfüggesztő határozatával szemben indított. Az ombudsman véleménye szerint ezek a „következtetések” azt a benyomást keltik, hogy a szóban forgó tisztviselő magatartása olyan volt, hogy nem lett volna szabad megengedni neki, hogy betöltse az általa betöltött érzékeny álláshelyet, és nyilvánvalóan nem ilyen hosszú ideig. Ilyen körülmények között a szöveg fennmaradó részét, bár csupán a máshol közzétett információk közlésére szorítkoztak, az olvasók valószínűleg úgy értelmezték, mint amely a Bizottság szóban forgó tisztviselőjét bírálja.

47. A fentiek fényében az ombudsman úgy ítélte meg, hogy a Bizottság jogosan állapította meg, hogy a vonatkozó levél eredeti változata vádakot tartalmaz a szóban forgó tisztviselővel szemben. Az ombudsman kifejtette továbbá, hogy ebből az következik, hogy a harmadik kivétellel kapcsolatban a Bizottság a levél e változatát úgy értelmezte, hogy az sérti a vizsgált tisztviselő ártatlanságára vonatkozó vélelm védelmét. Az ombudsman véleménye szerint ezért indokolt volt a Bizottság azon döntése, hogy nem teszi közzé a „@europa.de” levél e változatát az érintett vitafórumon.

48. Másrészt a panaszos levelének felülvizsgált változata, amelyből a panaszos fent említett következtetéseit és észrevételeit eltávolították, következőképpen főként a sajtócikkekből és az ügygel kapcsolatos bizottsági sajtóközleményből származó idézetekből állt. Arra a következtetésre jutott, hogy az általa említett valamennyi tény nyilvánosan hozzáférhető forrásokból származik, és nem az volt a célja, hogy előre megítélje, hogy a Bizottság tisztviselője „bűnös vagy ártatlan”. E szövegnek a fenti 45. pontban összefoglalt olvasatából az következik, hogy a panaszos beszámolt az ügyről, és ennek során hivatkozott a vonatkozó cikkek címére és alcímére, valamint arra az indokra, amiért a tisztviselőt a „legrosszabb összeférhetetlenségi díjra” jelölték ki; nevezetesen a díj szervezői szerint „azért, hogy bennfentes információkat tártak fel a kereskedelmi vámmal kapcsolatban a „lobbiisták” számára, akik valójában újságírók voltak, akik fedél alatt dolgoztak. Bár a panaszos említette és megismételte ezeket a nyilatkozatokat, valamint azokat a vonatkozó cikkeket, amelyek a tisztviselővel szemben vádat emeltek, a szövegből nem következik, hogy megosztotta az általa

jelentett nézeteket, vagy saját maga terjesztette elő az ilyen vádakat.

49. Ezért nem tekinthető bizonyított ténynek, hogy a panaszos levelének második, szerkesztett változatában vádat emelt a szóban forgó tisztviselő ellen.

50. Ami a harmadik kivételt illeti, az ombudsman megjegyezte, hogy a fent említetteknek megfelelően igaz, hogy a Sunday Times-ügyről szóló levél akkor jelent meg, amikor az ezzel kapcsolatos vizsgálatok még nem zárultak le. Ez azonban önmagában nem tekinthető elegendőnek ahhoz, hogy a levelet az ártatlanság vélelmét sértőnek lehessen tekinteni. Valójában az ombudsman úgy vélte, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának túlzott korlátozásával járna, ha megtiltanák a vizsgálat lezárásáig minden vizsgálat tárgyát képező ügyben való jelentéstételt. Meg kell jegyezni, hogy ami az ügy tényállásának bejelentését illeti, a panaszos a Bizottság saját sajtóközleményére hivatkozott, amely gondosan fogalmazza meg azt, hogy az újság „állítólag” azt állítja, hogy a pénzáttalást „feltehetően” ajánlották fel tanácsadásért és tájékoztatásért cserébe. Ezenkívül a szöveg többi részéből nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy a panaszos azt gondolta volna, és arra törekedett, hogy olvasóit meggyőzze arról, hogy a szóban forgó tisztviselő valóban bűnös. Az ombudsman arra a következtetésre jutott, hogy nincs arra utaló jel, hogy a szöveg sértene a harmadik kivétel által védett érdeket.

51. A fentiekből az következik, hogy azt az állítást, miszerint a Bizottság tévesen utasította el a levél közzétételét, és nem indokolta meg határozatát, nem lehetett helyt adni a panaszos levelének első változatával kapcsolatban, hanem azt a második változathoz képest megalapozottnak kellett tekinteni.

52. Ami a panaszos azon állítását illeti, hogy levelét közzé kell tenni, ezt az állítást – a fentieknek megfelelően – értékelni kellett, figyelembe véve azokat a fejleményeket, amelyek a Bizottság 2009. évi határozatának időpontja óta következtek be, amelyben megtagadta az említett levél közzétételét. E tekintetben az ombudsman megjegyezte, hogy időközben az a levél tárgyát képező ügyet két esetben terjesztették az európai bíróságok elé. Ezen ügyek közül az elsőben a Közszolgálati Törvényszéknek kellett értékelnie a Bizottság azon határozatát, hogy felfüggeszti a szóban forgó tisztviselőt. 2009. november 30-i ítéletében megjegyezte, hogy a tisztviselő a Bizottság előtti meghallgatáson elismerte, hogy számos alkalommal meghívta a *kínai üzletembereket* az éttermekbe, és részt vett vacsorákon, anélkül, hogy tájékoztatta feletteseit. Azt is elismerte, hogy „a meghívott vacsorák során vagy a telefonbeszélgetések során tájékoztattott az újságírókkal bizonyos információkat, különösen a gyertyák gyártásában részt vevő két kínai vállalat nevét, amelyek egy akkor folyamatban lévő dömpingellenes eljárást követően valószínűleg piacgazdasági elbánásban részesültek.” [6] E körülményekre tekintettel nem zárható ki, hogy az ügy újbóli értékelése arra a következtetésre vezetheti a Bizottságot, hogy még a „@europa.de” levél eredeti változatát is közzé lehet tenni az érintett vitafórumon.

53. Az ombudsman azonban úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben nem szükséges foglalkoznia a kérdéssel. A panaszos állítását úgy fogalmazta meg, hogy a „@europa.de” levél „*legalább a második, szerkesztett változatban*” közzétételére vonatkozik. Az ombudsman ezért úgy ítélte meg, hogy jogosan összpontosított a vonatkozó levél e második változatára. A fent ismertetett

elemzésből azonban az következik, hogy e levél második változata nem sértette meg a szerkesztési politikát, és ezért azt közzé kell tenni.

54. Alapokmánya 3. cikkének (5) bekezdése szerint az ombudsman „a lehető legnagyobb mértékben” barátságos megoldást keres a hivatali visszasságok megszüntetésére és a panasz rendezésére. A fentieknek megfelelően azonban a jelen ügyben az ombudsman úgy határozott, hogy helyt ad a panasznak. A fentiekből továbbá az tűnik ki, hogy a Bizottság elutasította az ombudsman egyeztető megközelítésre vonatkozó javaslatait, és határozottan fenntartotta álláspontját. A barátságos megoldás tehát nem volt lehetséges. Az ombudsman ezért ajánlástervezetet nyújtott be a Bizottsághoz, amelyben felkérte, hogy tegye közzé a panaszos „@europa.de” című levelének második változatát.

(2) A „Gyermek Németországban” című levél

55. A szerkesztő azzal érvelt, hogy ezt a levelet nem lehet közzétenni, mert a Bizottság „ellentétben áll a sajtócikkeknek a kollégákkal szembeni vádjával vagy használatával”. Az ombudsman kérdésére válaszolva a Bizottság kifejtette, hogy a levelek közzétételének mellőzésére vonatkozó döntése a szerkesztői politikában meghatározott második és harmadik kivételen alapult. Az ombudsman arra vonatkozó kérdésére válaszolva azonban, hogy e levél közzététele hogyan sértheti a Bizottság érdekeit azáltal, hogy befolyásolja az ártatlanság vélelmét, vagy a kollégákkal szembeni vádat vagy innuendo-t használ, a Bizottság nem terjesztett elő konkrét érveket azon kívül, hogy nem kívánja lehetővé tenni személyzete egyes tagjainak érdemeivel és magatartásával kapcsolatos vitákat az intraneten.

56. Az ombudsman kifejtette, hogy annak meghatározásakor, hogy az említett levél a második kivétel hatálya alá tartozhat-e, meg kell jegyezni, hogy a levél nem egy adott tisztviselőre vonatkozik, hanem csupán a *Spiegel* -jelentésben szereplő állításról számolt be, amely szerint a német kormány tisztviselők csoportját hozta létre, amelynek feladata a nemzetközi szervezetek magas rangú német tisztviselőinek értékelése volt. Igaz, hogy e téma bevezetésekor a panaszos levele idézte és lefordította a Spiegel-jelentés címét, amelyben ezt a kérdést említették („német vezető tisztviselő Brüsszelben a korrupció gyanúja alatt”), és linket adott e cikkhez. A cikk részletezi a Sunday Times cikke körüli eseményeket. A vádat azonban nem tényként tünteti fel (kivéve azt a tényt, hogy a brüsszeli éttermekben találkozókra került sor), hanem olyan állításokról számol be, mint az információ átadása, vagy hogy a tisztviselő ennek az információnak a díjazására vonatkozó ígéretet fogadott el, egyértelművé téve, hogy ezek állítások, és nem tények. Az ombudsman hozzátette, hogy mindenesetre az a pusztán tény, hogy a panaszos levele e cikk címére hivatkozik, nem jelenti azt, hogy ez a levél a Bizottság azon tisztviselője ellen emelt vádat, akinek magatartása a *Spiegel* -cikk alapjául szolgált.

57. A panaszos levele két további „könnyen azonosítható személyre” hivatkozott, nevezetesen a Bizottság elnökére és az OLAF igazgatójára. A levél azonban csupán azt sugallja, hogy a panaszos véleménye szerint e két személy valószínűleg negatív következményekkel járna, ha a német kormány által állítólagosan létrehozott értékelési rendszert megvizsgálnák. Az ombudsman úgy vélte, hogy ezt a kijelentést aligha lehet e két személlyel szembeni vádként vagy innuendoként értelmezni.

58. Végül elképzelhető volt, hogy a levelet úgy lehet értelmezni, hogy a német kormány által állítólagosan létrehozott értékelési rendszer következményeként a Bizottság bizonyos magas rangú német tisztviselőit arra lehet ösztönözni, hogy megsértsék az Unióval szembeni lojalitási kötelezettségüket. Mindazonáltal, még ha ezt vádként kellene értelmezni is, az a tény maradt, hogy az érintett tisztviselőket sem megnevezték, sem könnyen nem azonosíthatók. Az ombudsman ezért nem vélte úgy, hogy e levél közzétételének megtagadása a szerkesztési politika második kivételén alapulhatna.

59. Meg kell tehát vizsgálni, hogy a harmadik kivétel igazolhatja-e a Bizottság azon döntését, hogy nem teszi közzé a levelet. Ugyanakkor, és a „@europa.de” levél második változatának értékelése keretében már kifejtett okok miatt az ombudsman nem vélte úgy, hogy egy olyan levél, amely pusztán egy adott tisztviselővel szemben más kiadványokban tett bizonyos állításokról számolt be, anélkül hogy azt a benyomást keltené, hogy a levél szerzője megalapozottnak tekinti ezeket az állításokat, úgy tekinthető, hogy alkalmas az ártatlanság vélelmének megsértésére. Ezzel összefüggésben azt is megjegyezték, hogy az ombudsman felkérte a Bizottságot annak pontosítására, hogy e levél közzététele milyen módon sértheti a Bizottság érdekeit azáltal, hogy aláássa az érintett tisztviselővel szembeni ártatlanság vélelmét. Mint már említettük, a Bizottság válaszában nem kommentálta ezt a kérdést. Ezért azt a következtetést kellett levonni, hogy a harmadik kivételre nem lehet hivatkozni e levél közzététele megtagadásának indokaként.

60. A fentiek fényében az ombudsman megállapította, hogy a Bizottság tévesen utasította el ezt a levelet a megfelelő vitafórumon való közzététel céljából. Úgy vélte, hogy ez egy újabb hivatali visszasság. Ezért ajánlástervezetet készített, amelyben felkéri a Bizottságot, hogy tegye közzé a „*Made in Germany*” című levelet is.

(3) „

Gyors, de pontatlan

” című levél

61. A „*gyors, de pontatlan*” levélben a panaszos arról számolt be, hogy bár a Bizottság valamennyi sajtóközleményének mindenkor elérhetőnek kell lennie a RAPID adatbázisban, számos ilyen közlemény nem található ott. A Bizottság tehát a panaszos szerint vagy hibát követett el, vagy szándékosan kellemetlen sajtóközleményeket rejtegetett. A panaszos két példára hivatkozva illusztrálta álláspontját. Az első a fent említett sajtóközlemény volt, amelyet a Bizottság a Sunday Times megkeresését követően tett közzé. A másik példa a kínai tejtermékek betiltására vonatkozott. A panaszos arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság George Orwell „*Nineteen Eighty Four*” című művéből egy „a múlt gyártásáról” szóló bekezdésre hivatkozva szerzett tudomást.

62. A szerkesztő azzal érvelt, hogy ezt a levelet nem lehet közzétenni, mert a Bizottság „ellentétben áll a sajtócikkeknek a kollégákkal szembeni vádjával vagy használatával”.

Véleményében a Bizottság kifejtette, hogy a levelek közzétételének mellőzéséről szóló határozata a szerkesztési politikában szereplő második és harmadik kivételen alapult. Amikor azonban az ombudsman kérte, hogy fejtse ki, hogy a levél közzétételének mellőzésére vonatkozó döntés e két kivétel alkalmazásával miért indokolható, a Bizottság nem nyújtott be konkrét érveket.

63. Ami a második kivételt illeti, az ombudsman úgy ítélte meg, hogy igaz, hogy a levél egy könnyen azonosítható személyt említ, nevezetesen azt a tisztviselőt, akit a Sunday Times cikke érintett, akit a Bizottságon belüli álláspontja azonosít. Az is igaz, hogy a levél a Sunday Times vonatkozó cikke címét és alcímét idézi. Semmi sem utal azonban arra, hogy az olvasók azt a benyomást keltenék, hogy a panaszos az e cikkben felvetett vádakát sajátja kívánná tenni. A levélben a Bizottság ellen felhozott általánosabb kritika nem irányul egyetlen megnevezett vagy azonosítható személyre sem. A szerkesztési politikában szereplő második kivételt tehát a Bizottság nem használhatja fel a levél közzétételének mellőzésére.

64. A harmadik kivétellel kapcsolatban az ombudsman egyetértett a panaszossal abban, hogy abszurd lenne úgy tekinteni, hogy a maga a Bizottság által közzétett sajtóközlemény idézeteinek az érintett vitafórumon való közzététele, amely nem torzítja e sajtóközlemény üzenetét, alkalmasnak tekinthető az ártatlanság védelmének védelmére. Ebben az összefüggésben emlékeztettek arra, hogy a fent említetteknek megfelelően, és bár az ombudsman további magyarázatot kért a Bizottságtól ebben a kérdésben, ez utóbbi nem adott választ erre a kérdésre.

65. Az ombudsman elismerte, hogy a levél nagyon kemény módon bírálta a Bizottságot, azt állítva, hogy „*a múltat gyártja*”, és azt sugallta, hogy ez olyan totalitárius rendszer, mint George Orwell tizennyolcas *négyesében ábrázolt totalitárius rendszer*.

66. Az ombudsman azonban emlékeztetett arra, hogy a Bizottság saját szerkesztési politikájából az következik, hogy a levelek közzétételének mellőzéséről szóló határozatok kivételt képeznek. A jelen ügyben a Bizottság nem hivatkozott a fent említett, önmagában megfogalmazott kifogásra annak igazolása érdekében, hogy a szóban forgó levelet nem teszi közzé. Azt sem bizonyította, hogy ez a kifogás feljogosítaná arra, hogy a szerkesztői politikájában szereplő három kivétel egyikére hivatkozzon.

67. A fentiek fényében az ombudsman megállapította, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy jogában áll megtagadni e levél közzétételét. Ez újabb hivatali visszasságot jelentett. Az ombudsman ezért ajánlástervezetet készített, amelyben felkérte a Bizottságot, hogy tegye közzé a „*gyors, de pontatlan*” levelet is.

Az ombudsmanhoz az ajánlástervezet után benyújtott érvek

68. Részletes véleményében a Bizottság fenntartotta, hogy a panaszos panaszának elutasítására vonatkozó döntése „teljes mértékben indokolt”. A Bizottság hangsúlyozta, hogy tiszteletben kell tartania az ártatlanság védelmét. A panaszos által közléteendő levelekből

azonban egyértelműen kiderült, hogy azok egy belga bíróság előtt folyamatban lévő „volt kollégát” érintő ügyre vonatkoztak. Következésképpen a Bizottság nem tehetett közzé intranetes fórumán olyan sajtócikket, amely sértheti e személy azon jogát, hogy bűnösségének bizonyításáig ártatlannak minősüljön.

69. Ez az érvelés nemcsak a @europa.de, hanem a „made in Germany” és a „gyors, de pontatlan” betűkre is vonatkozik. Igaz, hogy ezek a levelek, miközben utaltak a volt kollégájuk ügyére, más kérdésekkel is foglalkoztak, nevezetesen a Bizottság RAPID adatbázisának „múltbéli működésével” és az állítólagos német minősítési rendszerrel. Mindazonáltal a Bizottság fenntartotta azon álláspontját, hogy fóruma nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a Bizottság más alkalmazottainak, például az egyik tagállam tisztviselőinek egy csoportjának lojalitását, még akkor sem, ha erre egy újságcikkre való hivatkozással került sor.

70. A Bizottság azonban jelezte, hogy kompromisszum útján úgy határozott, hogy közzéteszi a két legutóbb említett levelet, kivéve „az említett ügyre/kollégára” való hivatkozást, amelyet törölni fog.

71. Észrevételeiben a panaszos fenntartotta azon álláspontját, hogy a Bizottság indokolatlanul cenzúrázta leveleit. Teljes mértékben egyetért az ombudsman e ponttal kapcsolatos ajánlástervezetével. Hangsúlyozza továbbá, hogy az ombudsman úgy ítélte meg, hogy a „@europa.de” levelének első változatát közzé lehet tenni, ami azt jelenti, hogy a Bizottság ragaszkodása e levél második változatának cenzúrázásához nem fogadható el. A panaszos továbbá megismételte azon állítását, hogy a Bizottságnak a többi levelét is teljes egészében közzé kellene tennie. E tekintetben a panaszos rámutatott, hogy a Bizottság nem terjesztett elő új érveket. Ezért arra kérte az ombudsmant, hogy tartsa fenn a három levél közzétételének megtagadásával kapcsolatos hivatali visszasság megállapítását.

Az ombudsman értékelése az ajánlástervezetét követően

(1) A „@europa.de” című levél

72. A fent említett válaszból kitűnik, hogy a Bizottság nem fogadta el az ombudsman ajánlástervezetét, és ezért úgy döntött, hogy nem veszi igénybe az alkalmat az ombudsman által azonosított hivatali visszasságok kezelésére, nevezetesen arra, hogy a Bizottság azon döntését, hogy nem teszi közzé a panaszos „@europa.de” levelének második változatát, nem indokolta a Bizottság saját szerkesztési politikája. Az ombudsman sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a Bizottság nem foglalkozott érveivel, és nem terjesztett elő új érveket e tekintetben. Az ombudsman tehát fenntartja e tekintetben a hivatali visszasság megállapítását.

(2) „
Készült Németországban

” és „

gyors, de pontatlan

” című levelek

73. Először is, az ombudsman örömmel veszi tudomásul, hogy a Bizottság lépéseket tett annak érdekében, hogy megfeleljen ajánlástervezetének azáltal, hogy úgy határozott, hogy közzéteszi a fent említett két levelet. A Bizottság ugyanakkor úgy határozott, hogy e levelekből a közzétételük előtt törli a *Sunday Times* ügyre és az érintett volt tisztviselőre vonatkozó hivatkozásokat. Az ombudsman hangsúlyozza, hogy az e tekintetben relevánsnak ítélt egyetlen hivatkozás a Spiegel magazinban szereplő cikk címében található, amelyet a panaszos a „*Korrupciós Ösztönzés alatt*” című Spiegel magazinban szereplő cikk címében és az e cikkhez vezető linkként fordított, valamint az e cikkhez való kapcsolódás, valamint a „*gyors, de pontatlan*” levél esetében a *Sunday Times* cikk címében és alcímében, valamint az e cikkhez vezető linkben.

74. Az ombudsman az ajánlástervezetéhez vezető elemzésében már kifejtette, hogy az a tény, hogy a „*Mad in Germany*” című levél a Spiegel -cikk címét idézi, és ahhoz kapcsolódik, nem értelmezhető úgy, hogy a levél az érintett tisztviselővel szembeni vádakot tartalmaz, és nem sérti az ártatlanság vélelmét sem. Ezért fenntartja azon álláspontját, hogy a vonatkozó cikk „*teljes*” közzétételének mellőzéséről szóló határozat nem igazolható a Bizottság szerkesztői politikájára való hivatkozással.

75. Ami a „*gyors, de pontatlan*” levelet illeti, igaz, hogy kapcsolódik a *Sunday Times* cikk címéhez és idézi azt. Ugyanakkor, amint azt az ombudsman ajánlástervezetéhez vezető elemzése már megállapította, e levélben semmi sem utal arra, hogy a panaszos vádemelés céljából felvette volna ezt a címet. Azt sem lehet megállapítani, hogy az a Bizottság szerkesztői politikájában szereplő harmadik kivétel hatálya alá tartozik. Az ombudsman ezért úgy véli, hogy a *Sunday Times* ügyre való hivatkozások törlésére és így a levél teljes közzétételére vonatkozó határozat nem indokolható a Bizottság szerkesztői politikájára való hivatkozással.

76. A fentiekre tekintettel az ombudsman megismétli, hogy hivatali visszásságot állapított meg amiatt, hogy a Bizottság megtagadta az említett cikkek teljes körű közzétételét.

B. Az állítás, miszerint a Bizottság tévesen utasította el annak vizsgálatát, hogy az állítólagos német értékelési rendszer és a kapcsolódó állítás pártatlanságuk miatt veszélyeztette-e a német felsővezetőket

Az ombudsmanhoz benyújtott érvek

77. A panaszos azzal érvelt, hogy a Bizottság azért nem akarta közzétenni „*Made in Germany*” című levelét az intranetjén, hogy indokolatlanul próbálta megvédeni a magas rangú német tisztviselőket. A Spiegel cikke, amelyre e levélben hivatkozott, leírt egy minősítési rendszert,

amellyel a német kormány értékelte a nemzetközi szervezetek magas rangú tisztviselőinek teljesítményét, olyan kritériumokat alkalmazva, amelyeket nem tettek közzé. Ez egyértelműen aláássa az európai közszolgálat függetlenségét és lojalitását, megsértve ezzel a személyzeti szabályzat 11. cikkét. Németország nem vitatta az ebben a cikkben foglalt információkat. A panaszos ezért arra kérte a Bizottságot, hogy vizsgálja ki német vezető tisztviselőit annak megállapítása érdekében, hogy ez a rendszer mennyiben ássa alá függetlenségüket.

78. Véleményében a Bizottság nem tett észrevételt ezzel a kérdéssel kapcsolatban, kivéve azokat az okokat, amelyek miatt a panaszos 90. cikk (2) bekezdése szerinti kérelmét elutasították. Az ombudsman ezért felkérte, hogy fejtse ki észrevételeit a panasz érdemével kapcsolatban.

79. Az első kérelemre adott válaszában a Bizottság kifejtette, hogy még ha az ügyet ezen elfogadhatatlan egyedi panasztól függetlenül is ki lehetett volna vizsgálni, ez továbbra is fennállt. A panaszos hivatkozott bizonyos cikkekre, amelyek a német sajtóban megjelentek a volt felettesével szemben tett állításokkal kapcsolatban. A Bizottság megfelelő intézkedéseket hozott ezekkel az állításokkal kapcsolatban. A panaszos által hivatkozott cikkek azonban nem tartalmaztak semmilyen bizonyítékot az állítólagos minősítési rendszer létezésére vagy relevanciájára vonatkozóan. A panaszos sem nyújtott be ilyen bizonyítékot. A Bizottságnak ezért nem állt módjában állást foglalni erről a kérdésről, és még kevésbé volt módjában fellépni.

80. E válasz elemzését követően az ombudsman megjegyezte, hogy a Spiegel-cikk meglehetősen részletesen beszámolt a nemzetközi szervezetek vezető tisztviselőire vonatkozó állítólagos német minősítési rendszerről; olyannyira, hogy nem világos, hogy a panaszos milyen további bizonyítékokat nyújthatott be e tekintetben. Megjegyzi továbbá, hogy mérlegeli, hogy egy ilyen rendszer milyen hatással lehet az uniós közigazgatásra, hogy vizsgálatot érdemeljen. Ezért azt kérte a Bizottságtól, hogy: i) felvette-e a kapcsolatot Németországgal annak érdekében, hogy több információt szerezzen; és ii. tájékoztatni őt arról az álláspontról, amelyet egy ilyen minősítési rendszer megléte esetén alkalmazna.

81. Válaszában a Bizottság kifejtette, hogy véleménye szerint a tisztviselők állítólagos német minősítési rendszere esetleg hatással lehet az EU működésére. Hangsúlyozta, hogy maga nevezte ki vezető tisztviselőit, és átlátható kiválasztási eljárást követett, amely értékelte a pályázók érdemeit. Ezért nem állt szándékában felvenni a kapcsolatot a nemzeti hatóságokkal e kérdésekkel kapcsolatban.

82. Észrevételeiben a panaszos fenntartotta állítását és állítását, megjegyezve, hogy nehéz lenne az értékelési rendszert „befolyásoló hálózat” mutatójának tekinteni, és kifogásolta, hogy a Bizottság nem vizsgálta ki az ügyet. Valószínűtlen volt, hogy a német kormány magas rangú tisztviselőket minősített volna magas rangú tisztviselőknek azért, mert az Unió érdekében jártak el; a legmagasabb minősítést minden valószínűség szerint azok a tisztviselők kapták meg, akik a német érdekből jártak el. Ebben az összefüggésben a Bizottság azon válasza, hogy maga nevezte ki tisztviselőit, irreleváns volt.

83. A panaszos azt is megjegyezte, hogy logikátlan, hogy a Bizottság egy újságcikk alapján

megvizsgálja egy magas rangú tisztviselő intézkedéseit, de ezt megtagadja az általa felvetett és egy hasonlóan hiteles újság által jelentett ügy tekintetében. Ebben az összefüggésben a panaszos kifogásolta a Bizottságnak az „állítólagos minősítési rendszerre” való hivatkozását, megjegyezve, hogy az ügyet tényszerűen jelentették be, és hogy a német kormány nem vitatta a cikk tartalmát. A Bizottság folyamatos tétlensége fenyegetést jelentett a jogállamiságra nézve, és megmutatta, hogy nem igazán független.

Az ombudsman ajánlástervezethez vezető értékelése

84. Amint azt a második további információkérésben már jelezte, az ombudsman úgy ítélte meg, hogy a Spiegel-cikk azt jelzi, hogy a német kormány az EU-ban és más nemzetközi szervezetekben magas rangú tisztviselők minősítési rendszerét működtetheti azzal a céllal, hogy magas rangú nemzetközi álláshelyekre való kinevezésüket javasolja. Az ombudsman véleménye szerint teljesen érthető lenne, ha egy tagállam úgy döntene, hogy szemmel tartja a nemzetközi szervezetekben magas rangú pozíciókat betöltő állampolgárait, és értékeli azok érdemeit annak érdekében, hogy rendelkezzen egy adatbázissal a potenciális jelöltekről, amelyet felhasználhatna bizonyos, magas felelősséggel járó pozíciók betöltésére. Egy ilyen nemzeti minősítési rendszer azonban hatással lehet az uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek működésére. Ennek az az oka, hogy – amint arra a panaszos rámutatott – a nagy horderejű állások elérésének kilátása befolyásolhatja az ilyen minősítési rendszer hatálya alá tartozó uniós tisztviselők magatartását.

85. Az ombudsman úgy ítélte meg, hogy természetesen teljesen lehetséges, hogy a minősítési rendszer – amint a panaszos attól tart – nem minősíti a tisztviselőket a nemzeti érdekek megfelelő magas szintű cselekvésért, hanem értékeli vezetői vagy diplomáciai készségeiket, valamint azt, hogy intézményük tisztviselőiként milyen jól látják el feladataikat. Továbbá, az ilyen minősítési rendszernek az EU-ban dolgozó tisztviselőkre gyakorolt lehetséges hatása valószínűleg attól függ, hogy ezek a tisztviselők tudnak-e, és ha igen, milyen részletességgel a kapott minősítésről. További információk hiányában tehát nem állapítható meg, hogy a német kormány által állítólagosan működtetett minősítési rendszer negatív következményekkel járhat-e az EU-ra nézve. Az ombudsman elismerte, hogy abban az időben nem volt bizonyíték arra, hogy ilyen rendszer létezik. Egy jó hírű nemzeti hírmagazin azonban arról számolt be, hogy egy tagállam olyan rendszert működtet, amely negatívan befolyásolhatja a Bizottság személyzetének az EU-hoz való lojalitását. Az ombudsman egyetértett abban, hogy a Bizottság egyértelműen mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak eldöntésében, hogy lépéseket tesz-e, ha úgy véli, hogy megsértik vagy sérthetik az uniós jogot. Ezt a mérlegelési jogkört azonban csak azt követően lehet hasznosan gyakorolni, hogy a Bizottság megvizsgálta az ügyet és megállapította a tényeket. Az ombudsman véleménye szerint a panaszos által szolgáltatott információknak ezért a Bizottságnak az ügy kivizsgálásához kellett volna vezetnie.

86. A Bizottság utalt arra a tényre, hogy maga nevezi ki tisztviselőit, és ezt az érdemüket értékelő eljárást követően teszi. A *Spiegel* -cikkben szereplőhöz hasonló nemzeti minősítési rendszerek esetleges veszélye azonban a kinevezésüket követően a tisztviselőkre gyakorolt potenciális hatásában rejlik. A Bizottság érvelése tehát nem bizonyította, hogy a panaszos által

felvetett ügyben nincs szükség vizsgálatra.

87. Az ombudsman ezért megállapította, hogy a Bizottság nem foglalkozott megfelelően ezzel az állítással és állítással. Továbbra is úgy vélte, hogy a nemzeti minősítési rendszerek vizsgálatra szorulnak, és ezért megállapította, hogy hivatali visszásságnak minősül, ha a Bizottság még az ügy kivizsgálását is megtagadta. A petíció benyújtója ezért azt az ajánlást fogalmazta meg, hogy a Bizottságnak meg kell vizsgálnia, hogy a német kormány által állítólagosan működtetett magas rangú német bizottsági tisztviselők minősítési rendszere milyen hatással lehet feladataik ellátására, különösen függetlenségükre, pártatlanságukra és az EU-hoz való lojalitására.

Az ombudsmanhoz az ajánlástervezet után benyújtott érvek

88. Az ajánlástervezetre vonatkozó részletes véleményében a Bizottság megismételte, hogy teljesítményük alapján kinevezi a személyzetet. Hozzátette, hogy személyzetét azonos alapon, állampolgárságtól vagy valamely tagállam véleményétől függetlenül értékelte és léptette elő. Kijelentette, hogy a Bizottság vonatkozó eljárásaira és a személyzeti szabályzatban foglalt szabályokra tekintettel a külső érdekelt felek nem gyakorolhatnak indokolatlan befolyást. A Bizottságnak ezért nem állt szándékában ilyen vizsgálatot indítani.

89. Észrevételeiben a panaszos fenntartotta panaszát, hangsúlyozva, hogy a Bizottság függetlensége veszélybe kerülne, ha elfogadná, hogy egy tagállam párhuzamos értékelési rendszert működtet a magas rangú bizottsági tisztviselők tekintetében. A Bizottság azon érvével kapcsolatban, miszerint külső befolyás nélkül választotta ki és léptette elő tisztviselőit, a panaszos rámutatott, hogy i. az ombudsman egyértelműen tudatában volt ennek a ténynek az ajánlástervezet megtételekor, és ii. ez nem szüntette meg azt a hatást, amelyet a német minősítési rendszer gyakorolhatna a Bizottság függetlenségére, mivel – amint azt az ombudsman már megállapította – egy ilyen rendszer „*hatással járhat az érintett uniós tisztviselők magatartására*”.

90. Ami az ombudsman azon állítását illeti, amely szerint nem egyértelmű, hogy a német magas rangú tisztviselőket tájékoztatták-e, és ha igen, milyen mértékben a minősítési rendszerrel, a panaszos azzal érvelt, hogy a *Spiegel* -cikket követően lehetetlen számukra, hogy ne tudjanak róla. Ezenkívül az a körülmény, hogy e rendszer nem volt nyilvános, tovább ösztönözte a német tisztviselőket arra, hogy karrierlehetőségeik javítása érdekében Németország, nem pedig az Unió érdekében járjanak el. Ez aláássa függetlenségüket, pártatlanságukat és a Bizottság iránti lojalitásukat.

91. A panaszos azt is megjegyezte, hogy a német tisztviselők nem „*felmondták*” a német párhuzamos minősítési rendszert. Ezért megismételte az ombudsmanhoz intézett azon kérelmét, hogy az ombudsman alapokmánya 4. cikkének (2) bekezdésével és a végrehajtási rendelkezések 10.4. cikkével összhangban fegyelmi eljárást javasoljon a Bizottság érintett tisztviselőivel, azaz a német állampolgárságú magas rangú tisztviselőkkel szemben.

Az ombudsman értékelése az ajánlástervezetét követően

92. Az ombudsman ajánlástervezetéről szóló részletes véleményében a Bizottság egyszerűen megismételte azokat az érveket, amelyeket az ombudsman ajánlástervezete előtt terjesztett elő. Különösen az ombudsman azon érvére válaszolva, amely szerint a párhuzamos nemzeti minősítési rendszerek – amennyiben valóban léteznek ilyenek – inkább a tisztviselők kinevezését, mint a kiválasztási eljárás során történő kinevezését érintik, a Bizottság csupán arra szorítkozott, hogy a tisztviselőket külső befolyás nélkül értékeli és népszerűsíti.

93. Ugyanakkor, amint az az ajánlástervezethez vezető elemzésből kitűnik, az ombudsmannak az állítólagos német minősítési rendszerrel vagy más tagállamokban esetlegesen alkalmazott hasonló rendszerekkel kapcsolatos aggodalma nem az, hogy egy tagállam magánszemélyeket választ ki a Bizottság számára a kinevezésre vagy az előléptetésre. Inkább az aggasztja, hogy a tisztviselők nem mindig az Unió érdekében járnak el, ha hagyják, hogy magatartásukat befolyásolja az a gondolat, hogy a saját tagállamuk közigazgatása hogyan értékelheti azt. Az ombudsman ezért mérlegelte és továbbra is úgy véli, hogy az ilyen párhuzamos rendszerre vonatkozó állítások vizsgálatra szorulnak.

94. Igaz, hogy az ombudsman – amint azt a panaszos állította – szintén tájékoztathatja az intézményeket „*a személyzet egy tagjának magatartását fegyelmi szempontból megkérdőjelező tényekről*”. Bár az ombudsman úgy véli, hogy az állítás által felvetett esetleges aggályoknak a Bizottság általi vizsgálathoz kell vezetniük, a jelen vizsgálat során nem tárt fel olyan bizonyított tényeket, amelyek megkérdőjeleznék egy adott tisztviselő vagy akár a tisztviselők egy csoportjának magatartását. Hangsúlyozza továbbá, hogy a Bizottság széles mérlegelési joggal rendelkezik a fegyelmi eljárás megindításának eldöntése során. Az ombudsman ezért a jelen ügyben nem tartja helyénvalónak, hogy a Bizottságot fegyelmi eljárás megindítására hívja fel.

95. A fentiekből azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottság nem hajtotta végre az ombudsman ajánlástervezetét. Ezért a benne azonosított hivatali visszásság még mindig fennáll.

C. Feltételezés, hogy a Bizottság tévesen nem indított eljárást Németországgal szemben a magas rangú tisztviselők minősítési rendszerével és a kapcsolódó kérelemmel kapcsolatban

Az ombudsmanhoz benyújtott érvek

96. A panaszos úgy ítélte meg, hogy Németország azáltal, hogy a fent leírtak szerinti besorolási rendszert működtet, aláássa az európai közszolgálat alapelveit, különösen az európai köztisztviselők pártatlanságát, függetlenségét és az EU-hoz való lojalitását. A Bizottságnak kötelessége volt ezen elvek és a végrehajtásuk érdekében hozott intézkedések

alkalmazásának biztosítása. Ezért „keresetet kell indítania a megfelelő bíróság előtt” Németországgal szemben, amely megsértette a személyzeti szabályzatot.

97. Amint azt fent említettük (lásd a B. szakaszt), a Bizottság véleményében nem tett észrevételt ezzel a kérdéssel kapcsolatban. Amikor az ombudsman felkérte ezt a kérdést, kijelentette, hogy nem áll szándékában felvenni a kapcsolatot a nemzeti hatóságokkal ilyen kérdésekben, mivel maga nevezte ki vezető tisztviselőit, és mivel úgy véli, hogy a tisztviselők állítólagos minősítési rendszere hatással lehet az EU működésére.

98. Észrevételeiben a panaszos fenntartotta állítását és állítását.

Az ombudsman értékelése

99. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság jelentős mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak eldöntése során, hogy egy tagállam megsértette-e a Szerződéseket, és ha igen, milyen módon. Bár az ombudsman a fentieknek megfelelően úgy véli, hogy az állítólagosan Németország által működtetett minősítési rendszer vizsgálatra szorul, úgy véli, hogy az a tény, hogy a Bizottság e tekintetben nem terjesztette bíróság elé Németországot, nem minősül hivatali visszásságnak. Mint már említettük, egy vizsgálat alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az ilyen minősítési rendszer nem gyakorolt negatív hatást az EU közszolgáltatára. Mindenesetre minden jogi eljárást meg kell előznie a fenti B. szakaszban tárgyalt lépésnek, nevezetesen a vonatkozó minősítési rendszer vizsgálatának.

D. Az állítás, hogy a Bizottság tévesen nem biztosította, hogy a RAPID adatbázisban mindenkor rendelkezésre álljanak valamennyi sajtóközlemény és a kapcsolódó állítások

Az ombudsmanhoz benyújtott érvek

100. A panaszos azt állította, hogy a Bizottság nem minden sajtóközleménye volt elérhető a RAPID adatbázisban. „*Gyors, de pontatlan*” című levelében különösen a Bizottság két, 2008. szeptemberi sajtóközleményére hivatkozott, amelyeket a RAPID honlapján található kereső funkció révén nem lehetett megtalálni [7]. Ezek közül az elsőben a Bizottság kijelentette, hogy egy brit újsághoz fordult, amely azt állította, hogy felvételeket készített a Bizottság egyik tisztviselője és az üzletembernek látszó újságírók közötti találkozókról. A második a kínai tejtermékek behozatalának tilalmára vonatkozott.

101. Véleményében a Bizottság nem kommentálta ezt a kérdést. A panaszos által a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján hozzá benyújtott panasz elutasításának okaira szorítkozott. Az ombudsman ezért felkérte, hogy fejtse ki észrevételeit a panasz érdemével kapcsolatban.

102. Válaszában a Bizottság *tudomásul vette* a panaszos kritikáját, és kifejtette, hogy a RAPID a sajtóközlemények intézményközi adatbázisa, amely 1985 óta valamennyi bizottsági sajtóközleményt, valamint más európai intézmények sajtóközleményeit tartalmazza. A szóvivők szolgálata felelt a Bizottság RAPID-on közzétett sajtóközleményeiért. A Bizottság hozzátette, hogy véleménye szerint a kérdés nem érinti a panaszost egyénileg vagy személyesen, és különösen nem változtatta meg jogi helyzetét.

103. E válasz elemzését követően az ombudsman megjegyezte, hogy a panaszos két sajtóközleményre hivatkozott, amelyek nem találhatók meg a RAPID adatbázisban, és benyújtotta az egyik sajtóközlemény másolatát. Az ombudsman ezért arra kérte a Bizottságot, hogy: i) annak kifejtése, hogy a sajtóközlemények miért nem voltak elérhetők a RAPID adatbázisban, vagy miért nem voltak elérhetők a RAPID adatbázisban, vagy hogy miért találhatók meg azok; és ii. ismertesse azokat az intézkedéseket, amelyeket annak biztosítása érdekében hozott, hogy valamennyi sajtóközlemény teljes mértékben elérhető legyen az adatbázisban.

104. A második információkérésre adott válaszában a Bizottság megismételte, hogy 1985 óta valamennyi bizottsági sajtóközlemény elérhető a RAPID-on. Elismerte azonban, hogy a panaszos által említett sajtóközlemény nem található a RAPID-ban. Kifejtette, hogy az e-mailben kiadott sajtóközlemények, más néven „espresso”, nem szerepelnek automatikusan a RAPID adatbázisban. Hozzátette továbbá, hogy a Bizottság szóvivői szolgálata szisztematikus módon megkezdte az összes „espresso” sajtóközlemény beillesztését a RAPID adatbázisba. Ez magában foglalta a panaszos által említett sajtóközleményt is.

105. Észrevételeiben a panaszos fenntartotta állítását és állítását, és bírálta azt a tényt, hogy a Bizottságnak majdnem két évbe telt annak beismerése, hogy nem minden sajtóközlemény található meg a RAPID adatbázisban. Kíváncsi volt, mennyi időbe telik, amíg minden sajtóközleményt elérhetővé tesznek.

Az ombudsman ajánlástervezethez vezető értékelése

106. A RAPID honlap „*körülbelül*” című része [8] kimondja, hogy az adatbázis „*a Bizottság 1985 óta kiadott valamennyi sajtóközleményét tartalmazza*”. A Bizottság csak az ombudsman második információkérésére adott válaszában ismerte el, hogy valójában nem minden sajtóközlemény áll rendelkezésre a RAPID adatbázisban. A Bizottság hozzátette, hogy az összes sajtóközlemény beillesztésén dolgozik, és a panaszos által említett sajtóközlemény már rendelkezésre áll.

107. Az adatbázisban végzett keresés megerősítette, hogy a Bizottság 2008. szeptember 5-i sajtóközleménye a Sunday Times megközelítéseiről már elérhető a RAPID adatbázisban. A panaszos azonban egy másik sajtóközleményre is hivatkozott, amelyet nem talált. Ez a második sajtóközlemény, amelyet a „Rapid, de pontatlan” című levelében említ, a kínai melaminnal szennyezett tejjel kapcsolatban hozott intézkedésekre vonatkozik [9]. 2011. november 11-én ez

a sajtóközlemény nem volt elérhető a RAPID adatbázisban.

108. Egyértelmű tehát, hogy a Bizottság, noha 2011 februárja előtt megkezdte az összes sajtóközlemény beillesztését a RAPID adatbázisba, még nem teljesítette ezt a feladatot. Az ombudsmannak nem volt tudomása arról, hogy mennyi sajtóközleményt kell hozzáadni az említett adatbázishoz, hogy azok teljessé váljanak. Megjegyezte azonban, hogy a Bizottság nem állította, hogy az érintett munka olyan volt, hogy azt 2011 novemberéig nem lehetett befejezni. Mindenesetre az ombudsman nem értette meg, hogy a panaszos által említett második sajtóközlemény miért nem volt elérhető a RAPID adatbázisban, több mint két és fél évvel azután, hogy a panaszos felhívta a Bizottság figyelmét arra, hogy az adatbázisból hiányzik.

109. A fentiek fényében az ombudsman megállapította, hogy a Bizottság a kinyilvánított szándéka ellenére mindeddig nem biztosította valamennyi sajtóközleményének a RAPID adatbázisban való rendelkezésre bocsátását. Ebből az következik, hogy szakadék van az 1985 óta kiadott sajtóközlemények és a valóság között. Ez hivatali visszásságnak minősült. Az ombudsman ezért azt javasolta, hogy a Bizottság gondoskodjon arról, hogy valamennyi sajtóközleménye elérhető legyen a RAPID honlapján.

Az ombudsmanhoz az ajánlástervezet után benyújtott érvek

110. Részletes véleményében a Bizottság kijelentette, hogy a „kínai tejügyről” szóló sajtóközlemény ténylegesen elérhető a RAPID adatbázisban, a 2008. szeptember 26-i „nappali expressz” sajtóközleményeken keresztül. A panaszos aggályainak eloszlátása érdekében azonban úgy döntött, hogy azt külön sajtóközleményként felveszi a RAPID adatbázisba. A Bizottság továbbá kijelentette, hogy „*fokozza erőfeszítéseit*” annak biztosítása érdekében, hogy az újonnan kiadott „*espresszó*” sajtóközleményeket kézzel illesztsék be a RAPID adatbázisba.

111. Észrevételeiben a panaszos ebből a nyilatkozatból arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság még mindig nem illesztette be az összes korábbi sajtóközleményt a RAPID adatbázisba, és az adatbázis hiányos maradt. A Bizottság valójában nem jelölte meg az adatbázis teljes frissítésének időpontját. Hozzátette, hogy a Bizottságnak ezért megfelelő figyelmeztetést kell beillesztenie a RAPID honlapjára. Ezenkívül felkérte az ombudsmant, hogy állapítsa meg, hogy az általa azonosított hivatali visszásságokat nem orvosolták, mivel nem lehetett biztos abban, hogy az összes korábbi „*espresso*” sajtóközlemény szerepel a RAPID-ban. Csak annyit tudott biztosan, hogy a két sajtóközlemény, amelyre utalt, már elérhető az adatbázisban.

Az ombudsman értékelése az ajánlástervezetét követően

112. Az ombudsman örömmel veszi tudomásul, hogy a panaszos panaszában említett sajtóközlemények már elérhetők a RAPID adatbázisban, amelynek célja, hogy „*a Bizottság 1985 óta kiadott valamennyi sajtóközleményét tartalmazza*”. Megjegyzi továbbá, hogy a

Bizottság a panaszos „*gyors, de pontatlan*” levelére a RAPID adatbázis „*korábbi működésének*” leírásaként hivatkozott. Ebből arra következtet, hogy a Bizottság aktívan dolgozik egy olyan helyzet elérésén, amelyben nemcsak a korábbi sajtóközlemények, hanem az új sajtóközlemények, köztük az „*espresszó*” sajtóközlemények is bekerülnek az adatbázisba a közzétételüket követő ésszerű időn belül. Ilyen körülmények között az ombudsman arra a következtetésre jut, hogy úgy tűnik, hogy a Bizottság lépéseket tett annak érdekében, hogy megfeleljen az erre a kérdésre vonatkozó ajánlástervezetének.

E. Következtetések

113. Ha az ombudsman úgy ítéli meg, hogy az ajánlástervezetre válaszul valamely intézménytől vagy szervtől kapott részletes vélemény nem kielégítő, az ombudsman alapokmánya 3. cikkének (7) bekezdése felhatalmazza arra, hogy különjelentést nyújtson be az Európai Parlamentnek. A különjelentés benyújtása lehetőséget ad a Parlamentnek, mint politikai testületnek, amely legitimitását a polgárok közvetlen megválasztásából és az Unió alkotmányos rendjében fontos szerepet tölt be, lehetőséget ad arra, hogy állást foglaljon az ombudsman álláspontjáról és következtetéseiről.

114. 1998-as éves jelentésében az ombudsman rámutatott arra, hogy munkája szempontjából felbecsülhetetlen értékű, hogy egy különjelentést nyújthat be az Európai Parlamentnek. Hozzáteszi, hogy a különjelentéseket azonban nem szabad túl gyakran előterjeszteni, és azokat csak olyan fontos kérdésekkel kapcsolatban kellene előterjeszteni, amelyekben a Parlament felléphet az ombudsman segítése érdekében [10]. Az 1998-as éves jelentést benyújtották az Európai Parlamentnek, és azt az Európai Parlament jóváhagyta.

115. A jelen ügyben a Bizottság nem követte az ombudsman ajánlástervezetét a) levelek intranetes közzétételével, valamint b) egyes magas rangú tisztviselők párhuzamos nemzeti minősítési rendszerének lehetséges hatásával kapcsolatos vizsgálattal kapcsolatban.

116. Míg a panaszos leveleinek a Bizottság intranetjéről való közzétételének kérdése fontos kérdéseket vet fel, az ombudsman azt is megjegyzi, hogy a jelen panasz alapjául szolgáló körülmények meglehetősen szokatlanok. Az ombudsman megjegyzi továbbá, hogy a Bizottság végül beleegyezett abba, hogy a vonatkozó levelek közül legalább kettőt közzétegye. Ilyen körülmények között úgy véli, hogy ez a szempont nem indokolja, hogy különjelentést nyújtson be az Európai Parlamentnek.

117. A második kérdés, vagyis az, hogy a Bizottság megtagadta az arra vonatkozó állítások kivizsgálását, hogy egyes magas rangú tisztviselői számára létezik egy párhuzamos nemzeti minősítési rendszer, amely alááshatja a lojalitásukat, főszabály szerint külön jelentés elkészítéséhez vezethet. A fent említettek szerint azonban a *Spiegel* -cikkben hivatkozott állítólagos minősítési rendszer számos paramétere bizonytalan, és ezért nem világos, hogy a rendszer (ha valóban létezik) milyen súlyos hatást gyakorol. Az ombudsman ezért úgy véli, hogy ebben a kérdésben nem lenne helyénvaló különjelentést készíteni.

118. Az ombudsman azonban e határozat egy példányát és annak összefoglalóját megküldi az Európai Parlamentnek, hogy tájékoztassa erről az ügyről, és lehetővé tegye számára, hogy megtegye az általa szükségesnek ítélt intézkedéseket.

119. Ennek megfelelően az ombudsman a következő következtetéssel és kritikai megjegyzésekkel lezárja a panasz kivizsgálását:

a) Helyes közigazgatási gyakorlatnak minősül, ha a közzétett szerkesztői szabályzatra való hivatkozással és az e politika által alkalmazott elvek figyelembevételével indokolttá teszik a szerkesztőnek küldött levelek közzétételének mellőzését. A szóban forgó ügyben a Bizottság megtagadta, hogy az Intracomm (a Bizottság intranetje) vitafórumon közzétegye a panaszos által hozzá benyújtott három levél teljes változatát (a „@europa.de” című levél második változatát); a „Mad in Germany” című levél; és a „gyors, de pontatlan” című levél, anélkül, hogy megfelelő indokolást adna ennek elutasítására. Ez hivatali visszasságnak minősül.

b) Helyes közigazgatási gyakorlatnak minősül annak vizsgálata, hogy a Bizottság magas rangú tisztviselőinek minősítési rendszere milyen hatással lehet feladataik ellátására, különösen függetlenségükre, pártatlanságukra és az EU-hoz való lojalitására. A jelen ügyben a Bizottság ezt megtagadta, még akkor is, ha alapos indoka volt az ilyen vizsgálat megindításának. Ez hivatali visszasságnak minősül.

c) A Bizottság lépéseket tett annak érdekében, hogy megfeleljen az ombudsman ajánlástervezetének, amely biztosítja, hogy valamennyi sajtóközleménye elérhető legyen a RAPID honlapján. Ezért a panasz e vonatkozásával kapcsolatban nincs ok további vizsgálatra.

A panaszost és a Bizottságot tájékoztatni fogják erről a döntésről.

P. Nikiforos Diamandouros

Kelt Strasbourgban, 2012. december 17-én.

[1] <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article4692906.ece> [Link]

[2] <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,577597-2,00.html> [Link]

[3] Az eredeti francia változat fordítása az Európai Ombudsman Hivatala által.

[4] Az F-80/08. sz., *Wenig kontra Bizottság* ügyben 2009. november 30-án hozott ítélet, az EBHT-ban még nem tették közzé, 68. pont.

[5] Az *Allenet de Ribemont kontra Franciaország* ügyben 1995. február 10-én hozott ítélet (A sorozat 308. sz. ügy, 38. pont).

[6] A fenti 4. lábjegyzetben hivatkozott F-80/08. sz. ügy 11. és 69. pontja.

[7] <http://europa.eu/rapid/searchAction.do> [Link]

[8] <http://europa.eu/rapid/showInformation.do?pageName=about> [Link]

[9] Ez a sajtóközlemény Andrula Vasziliu, az akkori egészségügyi biztos honlapján volt elérhető. Bár a sajtóközlemény címe és a pdf dokumentumra mutató link továbbra is megtalálható a [Link]

http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/dyna/vassiliou/press_releases.cfm oldalon, a link visszavezet a Barroso I. Bizottság indexoldalára, amelyet az oldal tetején található címke szerint 2010. február 16-án archiváltak.

[10] 1998. évi éves jelentés, 27–28. o.